

Yuri Honing Trio Tour Australië



Dinsdag 25 Januari

Na vandaag (of was het gisteren) ruim twintig uur in een vliegtuig te hebben gezeten begint mijn gevoel voor tijd langzaam te vervagen. Eigenlijk zou je deze reis te voet moeten maken om goed te voelen hoever weg je bent. Tijdens 2 tussenlandingen in Singapore en Sydney probeer ik me al een beetje te oriënteren en te voelen wat hier anders is. Een land betreden waar ik nog nooit eerder ben geweest wekt bij mij altijd veel verwachtingen.

Lang geleden tijdens een inter-rail vakantie ontmoette ik in een jeugdherberg in Genua een Australische slager. Met het grootste gemak opende hij bierflesjes met zijn tanden en vertelde me dat er in Australië niet veel te beleven viel.

In gedachten ga ik mijn andere associaties met dit land na. Crocodile Dundee, Deliverance, woestijn, een strafkamp voor Engelsen, The Australian open, zeilen, witte haaien en natuurlijk de hitte.

Vanmorgen stond ik nog kleumend op Schiphol want mijn winterjas had ik met het oog op de voorziene Australische zomer thuis gelaten.

Woensdag 26 Januari



Het eerste wat we vandaag op straat tegenkomen is een door politiemensen goed begeleidde demonstratie tegen Australian day, de vandaag gehouden nationale feestdag waarmee de komst van de eerste Engelsen hier wordt herdacht. Die komst betekende natuurlijk het einde van de oorspronkelijk cultuur die nog slechts terug te vinden is in de toeristenwinkels met Aboriginal kunst en misschien diep in de woestijn.

Ik weet niet of het door het gat in de ozonlaag komt maar zodra de zon begint te schijnen wordt het bloedheet. We lopen door het drukke park waar veel gebeurt. Het heeft wel iets van koninginnendag. Kinderen kunnen onder begeleiding aan een touw van een muur afspringen. Jongleurs gooien messen in de lucht. Gespierde mannen uit Tasmania hakken en zagen in een noottempo blokken

hout door midden.

Maar inderdaad. Er is geen Aboriginal te zien.

Donderdag 27 Januari

Na het ontbijt denk ik aan ons eerste concert in Australië. Tijdens de soundcheck waarbij we proberen iets met de gortdroge sound in de kelder waar we spelen te doen dient de Australische biercultuur zich aan, een van de medewerkers haalt de hele tijd verschillende flesjes die Yuri moet proeven. Victorian bitter blijft de rest van de week mijn favoriet.

Ons eerste concert in Australië. Een afgeladen kelder met Australische jongeren en een volgens mij luide koffiemachine die later de bierpomp blijkt te zijn. Het zwaar versterkte elektrische geluid doet me denken aan ons concert in de "Keep in touch" club in Beijing waar we 1 jaar geleden speelden. Er wordt flink geroepen, en geapplaudisseerd tijdens de nummers.

Na afloop sta ik zelf versteld. Gisteren aankomen en vandaag al zo spelen belooft veel voor de komende week.

Misschien is het niet terecht maar ik vraag me wel eens af waarom we in Nederland niet van dit soort concerten kunnen doen.

Vrijdag 28 Januari

Alweer onderweg naar Sydney. Hoewel de club waar we gisteravond speelden door enige bezoekers van ons eerste concert werd omschreven als 'a typical jazzclub like the ones you see around the Leidse plein in Amsterdam' met een typisch rustig jazzpubliek merkte ik er niet veel van. De afgeladen club bestond voornamelijk uit jonge bezoekers, weer veel geschreeuw tussen de nummers door. Een uur na afloop van het concert zijn we door onze CDs heen. Er zijn nog voldoende gegadigden dus snel ik naar het hotel, snel vervolgens weer naar de club omdat ik geen sleutel bij me heb, weer naar het hotel en weer terug. De belangstellenden zitten nog keurig te wachten wanneer ik na ruim een half uur terugkom. s'Middags aten we met Jessica, die ons eerder die dag geïnterviewd had bij het strand van Melbourne. Ik kijk naar de zee en probeer Antarctica te zien dat volgens Tony veel verder weg is dan ik denk. Alles is immers altijd veel verder weg dan ik denk. Ikzelf nu ook, realiseer ik me in dit enorme land ver van alle problemen in de wereld. Wie zou hier niet naartoe emigreren om ver weg te willen zijn? "No worries mate" klinkt het achter de kassa bij ieder besteld gerecht. En terecht.

Zaterdag 29 Januari en Zondag 30 Januari

Ik begin me al meer en meer aan te passen aan de relaxte Australische levensstijl. Bij het vertrek uit ons inmiddels vertrouwde Sofitel blijkt dat we alle ontbijten moeten betalen. Zeker, het uitzicht was prachtig op de 35ste verdieping zo nabij het centercourt van the Australian open en een vier gangen ontbijt mag best wat kosten maar als we dat van te voren hadden geweten. Geld uitgeven is mooi maar... De creditcard van de festival manager biedt tenslotte uitkomst.



Aangekomen in Sydney ontmoeten we Jane die ons van het vliegveld haalt, een vrouw van middelbare leeftijd met een bril die me aan Dennis Fidby, de legendarische poolbiljarter doet denken. Ze is snel in paniek, over wie het hotel betaald, of we inderdaad geen 2 sets van 80 minuten willen spelen en verder over alles waar we over beginnen.

We spelen in een leuke club waar ook gegeten wordt. Bij gebrek aan een kleedkamer zitten we op de trap bij de ingang en heten de gasten welkom. Een Japanse vrouw komt binnen en verteld enthousiast dat ze Yuri heet en wel naar dit concert moest. Vooraan zit Mike Nock, haar man. Ik heb een plaat van hem met Michael Brecker en had me hem veel jonger voorgesteld. waarschijnlijk omdat

ze op die plaat zo snel spelen.

Eerst nog ernstig maar later toch met een glimlach luistert hij naar 'Killing me softly' en 'Nothing Rhymed'. Hoewel het publiek wat rustiger reageert dan in Melbourne vindt iedereen het mooi. Het oude geleende Ludwig drumstel klinkt prima, eigenlijk beter dan mijn eigen set. Ik neem me voor wanneer ik weer in Nederland ben op zoek te gaan naar een oud drumstel.

Vandaag een vakantie dag. Een boottocht door de baai van Sydney, een lunch aan het strand en een bezoekje aan Oceanworld. Ik realiseer me nu pas dat ik behalve Aziaten en Engelsen weinig andere rassen op straat zie. Ook realiseer ik me dat deze haven wel mooi is, maar als dit door de Australiërs als het hoogtepunt van Sydney beschreven fenomeen waar is, vraag ik me toch af of Australië niet over iets anders gaat dan dat wat we hier zien. Over de moerassen, woestijnen, het regenwoud, slechts bevolkt door een handjevol avonturiers, wilde krokodillen en vogelbekdieren.

De dag daarna reizen we 100 km naar het westen van Sydney. Een stad uitgaan heeft altijd iets spannends. Weg van een vliegveld of hotel zullen we de dingen gaan zien waar ik gisteren aan dacht.



Het is erg mooi, een regenwoud zover als het oog reikt. Omgeven door busladingen Japanners proberen we aan de drukte te ontkomen door een zeer lange stijle trap af te dalen langs de berg verder het bos in. Het wordt al rustiger maar nog niet rustig genoeg. We lopen en lopen. Door het bergachtige landschap en de vreemde plantengroei lijkt ik even mijn oude stripheld Storm in een nieuwe wereld op zoek naar die onbekende stam met wiens leider ik zal moeten duelleren.

Maandag 31 Januari

Ons laatste concert is in The Basement, een beroemde jazzclub in Sydney. Het doet me een beetje denken aan Ronnie Scotts, in Londen. Voor een Maandagavond zijn er aardig wat mensen. Een van de bezoekers, een bassist verklaart na afloop tegen Tony sinds een concert van de Remones vijftien jaar geleden zich niet meer zo geamuseerd te hebben.

Dinsdag 31 Januari en Woensdag 1 Februari

Stevig ingeklemd tussen Yuri en Tony en met ruim 22 uur vliegen voor de boeg probeer ik te lezen, eten en slapen. Mijn poging om, eerder deze dag, door met Tony te gaan golfsurfen, rozig te worden lijkt nog niet te zijn gelukt.

2 films later zitten we nog steeds boven Australië. Tja, met zo'n groot land is het niet zo erg dat het zo ver van alles vandaan ligt. Lekker weg in eigen land krijgt hier toch een andere betekenis. Misschien moeten we hier ook eens met een camper doorheen touren zoals jaren geleden in Noorwegen, alleen dan zonder de sneeuw.

Amsterdam, 8 Februari 2000

Joost Lijbaart

Met dank aan:

Fonds voor de podiumkunsten

Nederlandse ambassade Canberra, Australië

